

Vis dar kūkčiojančiai kaimynei senelis Barsukas paruošė šiltos, kvepiančios kakavos. Pasirodo, Voverytei tik tiek ir tereikėjo, kad nuliūdusi širdutė sušiltų, ir ji vėl ėmė smagiai čiauškti.

– Seneli Barsuk, o kur visos jūsų gėlės? – paklausė Voverytė.

– Sustačiau jas žiemai ana ten, antrame aukšte. Bent kiek šviesos per žiemą gaus...

– O kodėl pas jus... taip tuščia? – toliau čiaušėjo Voverytė, dairydamosi po Barsuko urvelį.

– Kaip tik buvau susiruošęs žiemos miegui... – atsikrenkštė Barsukas.

– Ar galėčiau... iškepti riešutų pyragą? Tai bent tiks Kalėdoms! – džiugiai letenėlėmis suplojo Voverytė, pamačiusi tvarkingai kampe prie krosnies sukrautas malkas.

– Kad aš... hm... norėčiau miego... – mandagiai tarė senelis Barsukas ir pasitaisė naktinę kepuraitę, kuri vis dar kėpsojo jam ant galvos. – Po ruošos virtuvėje tektų ilgai ir kruopščiai tvarkytis...

– Oi, ką jūs, seneli Barsuk, tik nesijaudinkit – pyragas bus tvarkingas! Na... beveik.

Senelis Barsukas sunerimęs nužvelgė savo nepriekaištingai sutvarkytą virtuvę. Jis jau dabar matė, kaip stalą ir spinteles padengia išsiblaškėlės šaukštu semiami miltai...

Bet nespėjo senelis Barsukas paprieštarauti Voverytei, o ši jau ėmėsi darbo!

Tad senelis Barsukas nutarė dar kiek nemiegoti ir paslankioti kaimynei iš paskos. Tik DĖL VISO PIKTO.

Jis klusniai sekiojo paskui virtuvėje zujančią Voverytę ir valė viską, kas jai beplepant iškrisdavo iš rankų.

– Aš, beje, vakar radau riešutą, jis buvo toks keistas... Kietas lyg akmuo ir visai mažytis! O jūs pastebėjot, kad šį rytą buvo labai gražus sniegas? Aš irgi! Bet vis tiek nemėgstu, kai į mano drevę patenka snaigių, nes jos tirpsta ir tada būnu šlapia! O jūs kada nors pagalvojot, kokio skonio sniegas? Aš bandžiau laižyti, bet... – nesustodama plepėjo Voverytė, tuo pat metu berdama mėlynių miltus, cukrų ir cinamoną visur... tik ne į dubenį!

– Kaimyne, jums išbėrus dar šiek tiek miltų, galėsime kepti sniego angelus, o ne pyragą! – šypsodamasis perspėjo Barsukas, šluostydamas stalą.

Pasirodo, šiam senam Barsukui visai patiko Voverytės draugija!

Kai senelis Barsukas pagaliau sutvarkė virtuvę, nuvargusiai kaimynei paklojo patalus ant minkštos sofas ir patogiai įsitaisė savo lovoje, jo akis ėmė lipinti pats giliausias žiemos miegas.

– Seneli Barsuk, ar dar nemiegate?

Barsukas nieko neatsakė, tik giliai atsiduso.

– Tikrai nemiegate? Nes aš galvojau... O jūs kada nors pagalvojote, kaip būtų, jei Kalėdų eglutės būtų mėlynos? – Voverytei taip norėjosi dar bent TRUPUTĖLĮ paplepėti. – Ir dar aš vakar galvojau... O jei žvaigždės iš tikro yra milžiniški žibintai? Kaip manot, seneli, kas jas ten uždega?

Tačiau senelis Barsukas ėmė knarkti. Kažin, jis buvo geras APSIMETĖLIS ar iš tiesų užmigo?

Už lango sūkuriuojant didelėms snaigėms, abu kaimynai sapnavo gardžius mėlynus sapnus.

Bet sandėliuke vėl pasigirdo...

BABAAACH!

Virpėdama pirmoji iš lovos pašoko Voverytė.

– Seneli Barsuk, kas... kaaaaas čia buvo?

– Labai gali būti, kad tetulės Pelytės peliukai, – žiovaudamas ir keldamasis iš lovos paaiškino senelis Barsukas. – Vakar radau sienoje pragaužtą skylę... Jie nesiliauja krėtę išdaigų!

– Ne, ne, tetulė Pelytė savo mažulius vakarais kruopščiai suskaičiuoja ir laiko prie savęs urvelyje, kad tik Vilkas jų nenutykotų... Gal ten... vaiduoklis?

– Na jau, miela kaimynėle, tikrai ne vaiduoklis, – patikino išsigandusią Voverytę senelis Barsukas, nors iš tiesų net ir jam iš baimės sušalo virpantis nosies galiukas. – Einu, patikrinsiu, kas ten atsitiko.

Tai taręs, senelis Barsukas kaip ir praėjusią naktį nušliurino į sandėliuką.

Pašiurpusia letenėle jis atidarė sandėliuko duris... ir SUAKMENĖJO!

Didžiulė spinta, kurioje senelis Barsukas laikė visus savo daržo reikmenis, sulūžusiomis kojomis ir išvirtusiomis lentynomis gulėjo ant grindų. Sienoje ten pat, kur ir vakar, kiaurai senelio Barsuko prikaltų lentų vėl žiojėjo didžiulė juoda skylė.

– Seneli Barsuk... kas ten? – iš svetainės pasigirdo virpantis Voverytės balsas.

– Nieko, nieko, kaimynėle, tik spinta išvirto...

Voverytės smalsumas nugalėjo baimę. Žaibo greičiu ji atsirado sandėliuke.

– Tai bent! Ir kaip ji išvirto? – Voverytė negalėjo patikėti, kad tokia didelė ir tvirta spinta gali imti ir sulūžti...

– Gal vis dėlto tie peliukai... – pasikasė galvą senelis Barsukas ir ėmėsi rinkti išbirusius daiktus.

Jei senelis Barsukas nesusitvarkys, jam visą žiemą sapnuosis košmarai!

– Ne, ne, tikrai ne peliukai... Klausykit, o jūs pagalvojote, kad tai gali būti kokia... miško pabaisa? – išsigandusi Voverytė letenėlėmis užsidengė akis.

Senelis Barsukas apkabino Bebriuką ir nuvedė į svetainę.

– Štai čia, žiūrėk, tau tikriausiai patiks! Gal pilvelis taip negurgs...

– Kaip gardu! – sušuko Bebriukas, grauždamas visai neseniai Voverytės iš vytelių nupintą kalėdinį vainiką. – Ačiū!

– Gali gulti štai čia, – senelis parodė į didelį patogų fotelį, – tik nenugraužk kojelių, gerai?

Visi trys gardžiai nusikvatojo, o Bebriukas nusišluostė ašaras.

Senelis Barsukas jau nebebuvo toks didelis ir baisus, kaip atrodė už sandėliuko durų.

Visi pasislėpę vaiduokliai ir pabaisos atrodo kur kas baisesnį, kai jų nematome, tiesa?